

Januar 1851 § 2 bestemmer, at, forsaavidt Apanager stamme fra Tiden før 1849, komme de deraf følgende Pensioner til at hvile paa Statskassen, men hvis derimod Apanager stamme fra Tiden derefter, komme lignende Udgifter i Anledning af Dødsfald, Pensioner, til at hvile paa selve Apanagerne. Jeg tror, det vil være rigtigt at spørge den høitærede Finantsminister om hans Opfattelse af dette i et Dieblit som nu, da Spørgsmaalet aldeles ikke er brændende. Dette hører jo til de Sager, man gjerne rører ved med den størst mulige Barsomhed. Det vil derfor vistnok interessere Flere end mig at vide, dels hvad der forstaaes ved de hidtil fulgte Regler, og dernæst hvorvidt de ogsaa anses anvendelige for Fremtiden, hvilket jeg antager ikke vil være Tilfældet.

Glaussen: Jeg har kun forlangt Ordet for med nogle ganske faa Ord at supplere det, som det ærede Medlem, der talte saa varmt for de lollandste Digeskatydere (Wederkind-Madsen) udtalte. Det ærede Medlem fremhævede meget stærkt, hvor ugunstig de lollandste Digeskatydere vare stillede i Forhold til Digeskatydere paa Falster. Det var imidlertid vistnok ikke det ærede Medlems Mening dermed at betone, at man var særdeles gunstig stillet paa Falster, thi det er man, som Enhver veed, langt fra; men det var vel ogsaa kun hans Hensigt at betone, i hvor høj Grad ugunstig man var stillet paa Lolland. Det vil jeg supplere med nogle Oplysninger, som først i disse Dage ere komne mig i Hænde, og som jeg, hvor meget jeg end har bekræftiget mig med disse Sager tidligere, dog ikke har kjendt, og som vistnok ogsaa turde være det høie Thing ukjendte. Jeg har nemlig albrig vidst, at der paalaa de lollandste Digeskatydere andre Digeskatbyrder end den, som er foraaarlaget ved Loven af 23de Mai 1873, thi andre Digeskatbyrder paaligger der ikke det falsterste Digelag. Det viser sig imidlertid, at de lollandste Digeskatydere tillige have en gammel Digegæld at afbetale, og den er af en temmelig betydelig Størrelse. Jeg forestiller mig, at den er kommen tilstede derved, at man, længe førend den store Stormflod indtraf, har set sig nødsaget til at sikke Kysterne mod Havets Overfømmelse, og derved har maattet gjøre Laan til Dæmnings Opførelse langs Kysten. Den Afbetaling af den gamle Digegæld, der endnu paahviler de lollandste Digeskatydere, er, som sagt, af meget betydelig Størrelse. Jeg har her fra velvillig Haand modtaget forskjellige Opgjørelser. Jeg skal f. Ex nævne en Gaard, hvortil der hører 4 Td. 2 Skp. Hartkorn. Den betaler foruden den almindelige Digeskat, som nu er gaaet op til 44 Dre pr. Grundenhed, 62 Kr. 50 D. aarlig, altsaa dette Beløb foruden den Digeskat, der her i Thinget har været Tale om, og en saadan Gaards samlede Udgift til Amtet alene — Digeskatten udredes sammen med

de andre Amtskatter — udgjør ikke mindre end 403 Kr. 64 D. En Gaard paa 4 Tdr. 2 Skp. har altsaa 403 Kr. 68 D. aarlig at udrede i Amtsbidrag sammen med Digeskatten. Jeg skal nævne et andet Exempel. En Gaard paa 4 Tdr. 5 Skp., altsaa lidt over 4½ Td. Hartkorn; har at udrede 75 Kr. 25 D. i gammel Digeskat, uvedkommende den Digeskat, her er Tale om, og den betaler 393 Kr. 73 D. til Amtet. De ville se, mine Herrer, at disse gamle Dæmningskatter, som man, da man vedtog Loven, ikke anede paahvile de Digeskatydere derovre paa Lolland, forøge den Byrde, som er kommen frem ved Loven af 23de Mai 1873, i en ganske overordentlig Grad. Jeg skal derfor forene mine Ønsker med det ærede Medlems om, at man vil skjænke denne Sag sin varmeste Interesse. Jeg tør ikke endnu paatage mig at betegne, paa hvilken Maade dette helst bør ske, dertil mangler jeg endnu fylldige Oplysninger; men, som sagt, jeg vil anbefale, at man skjænker denne Sag sin varmeste Interesse.

Berg: Det er et Par Maaneder siden, at jeg hørte her i Salen af en af Regjeringens Benner, at man ikke maa overskide Grundlovens Bud, selv om de ikke maatte være beleilige. Dengang var Talen om Regjeringens Pligt til at fremskaffe en ordinær Finantslov i Henhold til Grundlovens § 49. Har Regjeringen ikke oversiddet den grundlovmæssige Pligt, og har Regjeringen ikke specielt brudt sit eget Løfte om at gjøre sit Yderste for at overholde denne Pligt? Nu have vi siddet her i et Par Maaneder; Enhver maatte have ventet, at det Første, Regjeringen havde fremlagt for os, da vi kom sammen, var et fornyet Forslag om en ordinær Finantslov for Finantsaaret 1881—82, men nei! Det første finantsielle Forslag var et Forslag om en Bygning paa Landjorden, og det andet finantsielle Forslag var om en Bygning i Vandet, men Finantslovsforslaget blev borte. Det Forslag, her foreligger, er et farligt Forslag. Det er angribende Bevillingsmyndigheden i sit Indhold, og efter den foreliggende finantsielle Situation indeholder det en Krusel mod virkelig lovlige finantsielle Tilstande. Da Ministeriet i 1877 tog sit Provisorium, fik det om Efteraaret en midlertidig Lov og derefter en Tillægsbevillingslov, der spiede Ministeriet i at bevilge for Resten af Finantsaaret i samme Omfang, som Regjeringen havde anlagt sit Budget efter paa egen Haand i Foraaret, og vel ogsaa lidt til. Det var et Præcedens. Skal vi nu gjøre det igjen? Ministeriet er gaaet paa en midlertidig Finantslov fra Sommeren, og nu i dette Forslag figer den næsten, paa enhver Linie af større Betydning: Thingene vare enige om den og den Post issjor Foraar; i Henhold dertil have vi udgivet det og det Beløb og forvente det nu efterbevilget. Betyder det, at, da Thingene